

Jørn Borup: Zenmesteren indsættes (2000)

Kun meget få munke oplever at få mulighed for at blive anerkendt som en sand zen-mester. Den store ceremoni, der danner rammen for den officielle indstiftelse af en zen-mester afholdes som regel kun hvert tiende år. I år 2000 overværede Jørn Borup en sådan ceremoni, hvor zenmesteren (shike) fra klostret Shogenji, Yamakawa Sogen, blev tildelt den ærefulde rang på det store tempelkompleks Myoshinji i Kyoto.

Flere end tusind gæster – munke og menighed fra Shogenji, familie, præster fra hele landet, og abbeder fra andre Rinzai skoler – var forsamlet i hovedhallen (*honzan*) for at se ceremonien. Nogle præster var mødt frem dage i forvejen for at indøve alle detaljer til dagens ceremoni, og munke, præster og læg-assistenten var travlt beskæftiget med at forberede alle detaljer til den store begivenhed. Dagen før den officielle ceremoni deltog specielt inviterede repræsentanter fra Rinzai-skolens præsteskab i forberedende renselses- og tilbedelsesritualer. Disse fortsatte på hoveddagen, hvor mesteren, fulgt af en procession til hvert sted, i både dharmahallen, grundlæggerens hal og ved tempelportene ærede de tidligere patriarker, himmelske væsener, nationen og hele universet med sutra-recitation og ofringer, mens han annoncerede sine forhåbninger til den nye status. Hovedritualet for transmission og anerkendelse blev fremført i dharmahallen. Rækker af præster bukkede for mesteren, der sad i en dharmastol på en ophøjet podie i retning mod nord, og dermed mod Buddha – som spejlede han sig deri.

Det centrale ritual var *shitenshiki*, hvor den nye mester (*shinmei*) blev præsenteret for slægtskabsseglet¹ og diagrammet med alle tidligere patriarker. Disse er skjult i en boks, der kun bliver åbnet, når nye patriarker er udnævnt. Dette blev symbolsk understreget af, at han personligt brød den knude, der bandt båndet om boksen. Før han igen bandt den med en ny knude, skrev hans sit eget navn på diagrammet, så han nu var del af det hellige slægtskab af anerkendte patriarker. Den formelle og seriøse atmosfære med sutra-recitation, buk, prostration og udførelse af minutiøst afmålte bevægelser blev kun brudt af bekendtgørelser over højttalerne og den almindelige støj fra folks hvisken eller vandring ind og ud af hallen.

---

¹ Et slægtskabssegel er et stempel, der fysisk sættes på et dokument, som viser mesterens status og delagtiggørelse i traditionen af zen-patriarker. Det er samtidig en symbolsk blåstempling af, at munken nu har opnået de indsigter og den erfaring der skal til, for at være en sand mester.

For mange var den mest interessante og spændende del, da mesteren officielt “afslørede” navnet på sin egen mester, fra hvem han i et tidligere (og mindre formelt) transmissions-ritual havde modtaget oplysningscertifikatet (*inka shomei*). Da enhver munk kan træne (og i unikke situationer blive tilbudt slægtskabs-transmission) hos flere mestre, siges det, at en sand disciple vælger sin egen mester. Den nye mester tiltrak sig opmærksomhed og adskillige kamera-blitz, da han viste sin nye mesterstatus med sin stav, vifte og sin nye, violette robe – alle buddhistiske symboler på autoritet. I en tale lovede han at vedligeholde og propagandere for den buddhistiske dharma og Rinzai slægtskabet.

Jørn Borup 2008. *Japanese Rinzai Zen Buddhism: Myoshinji, a Living Religion*. Leiden: Brill: 177, 178-179.